

Sygn. akt I Ca 182/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Andrzej Kordowski (spr.)
Sędziowie:	Eugeniusz Dąbrowski Wiesława Kozikowska
Protokolant:	Ewa Miciura

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z powództwa I. W.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży

z dnia 30 maja 2014 r. sygn. akt I C 942/14

postanawia:

I. uchylić zaskarżony wyrok i pozew odrzucić;

II. zasądzić od powódki I. W. na rzecz pozwanego (...) S.A. w Ł. kwotę 1167 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sygn. akt I Ca 182/14

UZASADNIENIE

I. W. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

Pozwany (...) S.A. w Ł. wniósł o odrzucenie pozwu jako bezzasadnego na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Wyrokiem z dnia 30 maja 2014 r. sygn. akt I C 942/14 Sąd Rejonowy w Łomży zasądził od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki I. W. kwotę 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym od 12 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 867 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

Kwota 5.000 zł dochodzona w tymże postępowaniu przez powódkę wynikała ze szkody powstałej 3 marca 2011 r. w jej (...) model A42.5 (...) (...), nr rej. (...). Za szkodę tę już podczas postępowania przed Sądem Rejonowym w Łomży w sprawie I C 62/12 odpowiedzialność cywilną w ramach umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej przyjęło pozwane Towarzystwo.

Sąd Rejonowy w Łomży w sprawie I C 62/12 z powództwa I. W. zasądził od pozwanej Spółki tytułem odszkodowania za powstałą szkodę w aucie powódki, tj. wadliwą naprawę silnika przez T. S. w Zakładzie (...) (posiadającym ubezpieczenie w pozwanej spółce), powołując się na przepis art. 805 k.c., 821- 828 k.c., 827 k.c., odszkodowanie 13.590 zł wraz z odpowiednimi odsetkami oraz kwotę 5.000 zł jako odszkodowanie za koszty parkowania uszkodzonego auta. Powódka bowiem podnosiła, że od 3 marca 2011 r., odkąd auto uległo awarii i zostało odstawione do najbliższego warsztatu samochodowego w G., stało tam niezdatne do użytku podczas postępowanie w sprawie I C 62/12 oraz postępowania odwoławczego. Sąd Rejonowy wówczas ustalił, że do chwili wyrokowania w sprawie I C 62/12 nie było możliwym precyzyjne określenie całych kosztów przechowywania auta, gdyż auto ciągle w warsztacie stało. Sąd uznał na podstawie zeznań świadka D. E. (k. 131) oraz wyjaśnień powódki, że D. E. należą się koszty za przechowywanie na jego placu cudzego auta i powódka te koszty będzie musiała pokryć. Niewątpliwie jest to uszczerbek w majątku powódki związany ze szkodą, zaś dochodzona wówczas kwota 5.000 zł kształtuje się na okres od 500 do 200 dni przechowywania. (...) wówczas już przechowywane było ponad 2 lata, co dawało stawkę 10 zł po podzieleniu przez ilość dni. Sąd uznał, że kwota 5.000 zł nie jest wygórowana.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie I Ca 168/13 zmienił wyrok o tyle, że obniżył zasądzoną kwotę odszkodowania do 13.590 zł. Sąd Okręgowy przyznał, że pojazd powódki przechowywany był na parkingu warsztatu samochodowego od ponad 2 lat, zatem powódka jest zobowiązana z tego tytułu wobec przechowawcy, co może skutkować uszczerbkiem w jej majątku w sensie wzrostu pasywów (zobowiązań). Jednak na chwilę wyrokowania w sprawie przez Sąd I instancji, powódka świadczenia tego nie uiściła, którą to okoliczność Sąd II instancji badał w momencie orzekania, co ostatecznie spowodowało zmianę wyroku. Zaś strona pozwana podnosiła jedynie tyle, że koszty dotyczące parkowania samochodu nie zostały do daty wyrokowania przez powódkę poniesione, zatem nie należą do kosztów szkody. Odszkodowanie nie może bowiem przewyższać rzeczywistej wysokości uszczerbku majątkowego poniesionego przez poszkodowanego.

Zdaniem Sądu I instancji z momentem wytoczenia przedmiotowego powództwa w sprawie I C 942/14 o zapłatę 5.000 zł, stan faktyczny uległ zmianie. Roszczenie w zakresie żądania zapłaty 5.000 zł jako odszkodowania wynikłego ze szkody z 15 marca 2013 r. na datę wytoczenia powództwa zostało udowodnione przez powódkę. Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie to nie zostało uwzględnione w sprawie I C 62/12 nie dlatego, że było niezasadne merytorycznie (wówczas można by faktycznie uznać, że nastąpiła powaga rzeczy osądzonej), lecz zostało oddalone jako przedwczesne, nieudowodnione na datę orzekania przez Sądy obu instancji w sprawie I C 62/12. Zatem niesłuszne jest stanowisko pozwanej, domagającej się odrzucenia tego pozwu z uwagi na treść art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Rejonowy wskazał, iż szkoda jest jedną z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, obok zdarzenia je wywołującego i związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem i szkodą. Przepis art. 361 § 2 k.c. dotyczy wszelkich odszkodowań i niezbędne jest wykazanie, że szkoda została wyrządzona bądź deliktem (art. 415 i nast. k.c.), bądź poprzez niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy (art. 471 k.c.), czego dowiedziono w postępowaniu w sprawie I C 62/12.

Zdaniem Sądu I instancji powódka udowodniła w tym postępowaniu, że kwota 5.000 zł wydatkowana na pokrycie kosztów parkowania uszkodzonego auta w warsztacie mechanicznym w G., najbliższym do którego odtransportowano

zepsute w trasie auto powódki, została przez nią faktycznie pokryta (faktura k. 6) oraz, że niewątpliwie pozostaje w związku przyczynowym z powstałą szkodą. Gdyby do szkody nie doszło, auto nie znalazłoby się na tym parkingu. W ocenie Sądu Rejonowego brak podstaw, tak jak sugeruje to strona pozwana, aby uznać, że faktura ta została wystawiona na potrzeby niniejszej sprawy. Z zeznań świadka D. E. oraz wyjaśnień pozwanej w tejże sprawie i C 627/14, jednoznacznie wynika, że samochód od daty powstania szkody, tj. od 15 marca 2011 r. do 30 grudnia 2013 r. był niesprawny, posiadał wymontowany silnik. Po otrzymaniu przez pozwaną odszkodowania zasądzonego w sprawie I C 62/12, pozwana zyskała środki, które pozwoliły jej dopiero na pokrycie tej należności z tytułu przechowywania auta. Wskazać należy, że to postawa pozwanego, negującego od początku roszczenia powódki wynikające z powstałej szkody, spowodowała poniekąd, że auto tyle czasu przechowywane było odpłatnie na parkingu warsztatu samochodowego. Zatem bezzasadne jest kwestionowanie na tym etapie postępowania roszczenia zgłoszonego przez powódkę w zakresie 5.000 zł.

Dlatego, Sąd Rejonowy na podstawie w/w przepisów orzekł, jak w wyroku. O odsetkach orzeczono naliczając ich bieg po dniu otrzymania pozwu przez pozwanego. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją pozwany (...) S.A. w Ł., zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a mianowicie:

- art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 366 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezasadne przyjęcie, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej i nie odrzucenie pozwu, podczas gdy powództwo o zapłatę kwoty 5.000 zł dotyczącej kosztów parkowania pojazdu, zostało już wcześniej oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt I Ca 168/13;

- art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i przyjęcie, iż podstawą uwzględnienia powództwa może być faktura nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 r., podczas gdy została ona wystawiona 10 miesięcy po dokonaniu usługi a zgodnie z obowiązującym do roku 2014 § 9 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatków od towarów i usług faktura powinna być wystawiona nie później niż 7 dnia od wydania towaru lub wykonania usługi.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez odrzucenie pozwu w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Apelacja pozwanego (...) S.A. w Ł. jest uzasadniona i prowadzić musi do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz odrzucenia pozwu.

Spośród podniesionych przez skarżącego zarzutów należy odnieść się do najdalej idącego, a mianowicie do zarzutu naruszenia art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., bez potrzeby odnoszenia się do zarzutów pozostałych.

W myśl art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

W niniejszej sprawie zachodzi bezwzględna konieczność odrzucenia pozwu z uwagi na zaistnienie wymienionej powyżej ujemnej przesłanki procesowej, jaką jest powaga rzeczy osądzonej. Powaga rzeczy osądzonej zachodzi w przypadku, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami.

Sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami została już prawomocnie osądzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 16 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 62/12, zmienionym przez Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. akt I Ca 168/13. W sprawie tej powódka I. W. domagała się zasądzenia na jej rzecz

od pozwanego (...) S.A. w Ł. łącznie kwoty 18.590 zł, w tym kwoty 12.300 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie jej auta w wyniku wadliwie przeprowadzonej naprawy w zakładzie mechanicznym, posiadającym ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie, kwoty 5.000 zł tytułem kosztów parkowania samochodu od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 4 marca 2013 r. oraz kwoty 840 zł tytułem wynajmu samochodu zastępczego i kwoty 450 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy. Ostatecznie powództwo w zakresie kwoty 5.000 zł z tytułu kosztów parkowania auta zostało prawomocnie oddalone powołanym wyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży, który w uzasadnieniu wskazał, iż powódka faktycznie nie poniosła kosztów parkowania samochodu.

W niniejszej sprawie powódka I. W. ponownie domaga się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 5.000 zł tytułem zwrotu kosztów za parkowanie samochodu za ten sam okres (od 15 marca 2011 r. do 4 marca 2013 r.), pomimo iż powództwo w tej części zostało już prawomocnie osądzone.

Wyrok korzysta z powagi rzeczy osądzonej w granicach wyznaczonych w art. 366 k.p.c. Warunkiem zakwalifikowania sprawy jako prawomocnie osądzonej jest tożsamość stron oraz identyczność przedmiotów rozstrzygnięcia w związku z podstawami obu powództw. Tożsamość przedmiotów i podstaw rozstrzygnięć powstaje nie tylko wówczas, gdy oba powództwa są zupełnie identyczne, ale także wtedy, gdy oparte są na tej samej podstawie faktycznej i zmiatają do tego samego celu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUa 3303/04, LEX nr 217149).

Mając na uwadze powyższe, oczywistym jest, iż w zakończonej prawomocnym wyrokiem sprawie Sądu Rejonowego w Łomży I C 62/12 (Sądu Okręgowego w Łomży I Ca 168/13) powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 5.000 zł tytułem kosztów parkowania samochodu, co niewątpliwie stanowiło podstawę rozstrzygnięcia. Rację ma skarżący, iż skoro powódka domagała się w poprzednim procesie zasądzenia na jej rzecz odpowiedniej, zindywidualizowanej kwoty, powinna była przedstawić stosowne dowody na poparcie swoich twierdzeń, czego w poprzednim postępowaniu nie uczyniła. Nie ulega wątpliwości, że oddalenie powództwa we wskazywanym zakresie świadczyło wyłącznie o zaniedbaniu powódki i nie uzasadnia ponownego wniesienia powództwa o to samo roszczenie.

Wobec powyższego należy uznać, że w przedmiotowej sprawie oraz w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 16 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 62/12 (zmienionym przez Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. akt I Ca 168/13) występuje tożsamość zarówno stron, jak i przedmiotu postępowania, co oznacza, iż zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Z tych względów pozew należało odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Jak słusznie podniósł skarżący, stanowisko Sądu I instancji sprowadza się do przekonania, iż przewidziana w kodeksie postępowania cywilnego instytucja powagi rzeczy osądzonej jest jedynie instytucją abstrakcyjną, albowiem każdy kto nie udowodniłby swoich roszczeń w jednym procesie mógłby bez jakichkolwiek skutków prawnych dochodzić tego samego roszczenia ponownie w kolejnych postępowaniach.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i pozew odrzucił (pkt I sentencji wyroku).

O kosztach procesu za obie instancje, mając na uwadze wynik sprawy – wygraną pozwanego (przegraną powódki) - Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.), jak w pkt II sentencji wyroku.